

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 2

15. Januar 1915

64. Aargang

Bion i de Sidste Dage.

Af Niels F. Green.

Mange Mennesker kunne ikke forstaa, hvorledes vi „Sidste-Dages Hellige“ med Berettigelse kunne kaldes saaledes; de lægge nemlig en videre Betydning i Udtrykket „de sidste Dage“, end der er ment dermed. De ville f. Ex. gjøre gjældende, at fra et videnskabeligt Standpunkt kunne vi ikke bevise, at Verdens Ende snart vil være forestaaende; vor gamle Gud vil sandsynligvis vedblive at eksistere længe endnu. Dette er ogsaa sandt. Vi Sidste-Dages Hellige tro, at vor Gud, hvad dens materielle Masser angaa, vil vedblive at eksistere gjennem al Evighed; men vi lære, at den nuværende Gudsperiode snart vil være til Ende; at vi i Virkeligheden leve i „de sidste Dage“ af det historiske Tidsafsnit (hvad vor Planets Tilværelse angaa), som begyndte, da den Almøgtige på „den fjerde Skabelsesdag“, som den kaldes i Skriften, satte Solen, Maanen og Stjernerne til at lyse over Jorden. Der er ingen Grund til i nærværende forte Artikel at frem sætte lange videnskabelige Forklaringer med Hensyn til, naar denne første Begyndelse var. Saa vidt vi kunne fåsne fra de meget fortsatte bibelske Beretninger desangaaende, gjennembrød vor Sol de Jorden omgivende Taagemasser ca. 2000 Aar, før vores første Forældre, Adam og Eva, blevet satte i Edens fjonne Have, som han selv, den kjærlige Fader, havde plantet og saaledes sat sine Børn et herligt Eksempel til Efterlignelse.

Naar vi læse i det gamle og nye Testamente om „de sidste Dage“, og vi gjøre Sammenligninger med Hensyn til, hvilken Tid Profeterne

hentyde til, kunne vi meget godt komme til en Forstaelse af, hvad der er ment med Udtrykket, hvilken Tidsperiode der med andre Ord er hentydet til; og det er selvørlig en Pligt for Enhver, som kan læse, at undersøge, hvad Herrens bestifkede Profeter og Apostler have at meddele Menneskeslægten angaaende Saliggjørelsens Plan og de historiske Begebenheder, som samme Frelseplan staar i Forhånd til eller endogaa frembringer. — Vi læse ikke i Skriften, at det og det alar, paa en vis angivet Dato, vil det og det finde Sted; men Profeterne angave ikke desto mindre med tilstrækkelig Nøagtighed Verdens forfjellige historiske Perioder, og saaledes ogsaa, hvilke overordentlig vigtige Begivenheder der skulde finde Sted i „de sidste Dage“, naar Kristi sande Evangelium efter en lang, mørk Apostasiens Tidsalder skulde blive gjenaabnbart og gjengivet til Menneskene, og Riget blive oprettet, som aldrig skulde forgaa.

Vi behøve ikke at studere de hellige Skrifter meget grundigt for at udfinde, at Verdens Frelser i „de sidste Dage“ skal oprette sit tusind-aarige Rige paa Jordens; at Jordens, naar den Tid kommer, skal blive velsignet og udfolde sine Skræster med Paradishynde. Ligeledes, at en Engel fra Himlen forud for Tusindaarsperioden skulde gjensorkynde det evige Evangelium til Jordens (Joh. 14. Kap.), til „alle Søegter, Stammer, Tungemaal og Folk“. Folk have i Sandhed ikke megen Undstykning, naar de sige, at de ikke kjende disse Ting, det vil sige Alle, som tilhøre de forfjellige kristne Sekter. Verden er, som vi alle vide, fuld af Bibler, og hvis Menneskene ville læse Bibelens Indhold med Oprigtighed, kunne de let forstaa, at de i den omtalte historiske Begebenheder saa sikkert, som Herren lever, skulle finde Sted; og naar vi tillægge Udtrykket „de sidste Dage“ en fornødig Bethydning, som er i Overensstemmelse med Skriftenes Mening, da ville vi forstaa, at Udtrykket i Virkeligheden er meget rammede, og at det ikke var Profeternes Mening, at Udtrykket „de sidste Dage“ skulde forstaas som et ganske kort Tidsrum førend „Verdens Ende“, i bogstavelig Forstand.

Vi læse ganske vist i det nye Testamente, at Jordens Elementer en Gang i Fremtiden „skulle komme i Brand og opløses“; men det siges ikke, at Elementerne skulle tilintetgøres. Evertimod! Jordens Bestanddele skulle i Henhold til Profeternes Forudsigelser blive herliggjorte og Jordens i sin herliggjorte Tilstand blive givet Herrens lydige Børn til evig Aar og Eje. (Se Johannes' Abenbaring og det gamle Testamentes profetiske Skrifter.) Kristus bevidnede, at de Sagtmødige skulle arve Jordens (Bjergprædikenen).

Mange tydelige og herlige Værdomme med Hensyn til vor Jordens Forherligelse paa en kommende Dag blevne givne til Profeten Joseph Smith saavel af Frelseren selv som ved den Helligaands Inspiration, og vi „Sidste-Dages Hellige“ indbyde alle Mennesker til at undersøge de Værdomme, vi forkynde, og øje af det evige Livs Kildevæld.

Kristi eneste sande Evangelium er, i Overensstemmelse med saa vel Kristi egne som Profeters og Apostlers Forudsigelser, gjengivet til Jordens, og dette Evangeliums hellige Ordinancer, saasom Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, blive administrerede af Mænd, som ere i Besiddelse af det hellige Præstedommes Fuldmagt.

Sande og falske Rigdomme.

Af Præsident Brigham Young.

Selv om Individer eller Nationer kunde møde frem med Guld og Sølv, Huse, Forder, Kjøbmandsvarer, Heste og Karetter, Krøner og Throner, ja endog med Markens Produkter, Hvede, fint Mel, Olie, Vin og alle Jordens ædle og kostbare Metaller i Oversflodighed, og selv om de havde saa meget af alle disse i og for sig gode Ting, at de bissledigt talt vare nær ved at drukne deri, saa er det ikke desto mindre sandt, at hvis den Almægtige vilde tilbageholde sin Haand, kunde de ikke gjøre sig denne Rigdom tilgode; men de vilde være stillede i Klasse med de allersattigste. Bare de syge, saa de ikke kunde spise, da vilde Fødevarerne ikke hjælpe dem noget; og hvis de havde Guld og Sølv i Mængde, men ingen Fødevarer kunde kjøbe som følge af Hungersnød i Landene, saa vilde Sølvet og Guldet ikke være mere værd for dem end nogle Haandfulde Sand.

At eje disse Ting er ikke sand Rigdom for mig. Ikke mener jeg dermed, at jeg vilde faste disse Ting bort som værdiløse, at jeg betragter Jordens Frembringelser og Rigdomme i Verden som Ting, der ikke have en begrændet relativ Værdi, men de ere ikke sande Rigdomme i den Betydning, at vore Sjæle kunne flynge sig til disse timelige Ting og derved vorde evig rige. Deres Værdi for os ophører fuldstændig, naar vor Land om fort Tid skal forlade vort jordiske Tabernakel; og hvor ofte finde vi ikke, at de ere aldeles uden Værdi for os i dette Liv! Jordiske Rigdomme kunne aldrig sammenlignes med den kostelige Perle, om hvilken vi læse i Skriften, at en Mand fandt den og solgte Alt, hvad han ejede, for at kunne kjøbe den. Timelige Rigdomme høre ikke ind under den Kategori af Principer, som Jesus hentydede til, naar han besørte Menneskene om Guds Riges evige Maadegaver, eller aandelige Rigdomme, som Møl og Rust ikke kunde fortære, med andre Ord Livets højeste Rigdomme.

Timelige Rigdomme kunne ikke desto mindre, naar de blive anvendte rigtig, indirekte være Midler til at hjælpe os fremad mod Øpnaaelsen af aandelige Maal, ja, det kan ligefrem være nødvendigt ved mange Lejligheder at være i Besiddelse af disse Midler for at funne udføre

det aandelige Arbejde, der paahviser os som Individer. Saa længe vor Aund dvæler i et timesligt Legeme, som traenger til Næring, er det nødvendigt for os at være i Besiddelse af lidt af denne Verdens Gods. Men kun som Midler maa timelige Rigdomme eftertragtes. Fattig er i Sandhed den, for hvem Erhvervelsen af jordisk Gods er Endemalet. „Søg først Guds Rige og dets Retfærdighed“, som Budet lyder, thi naar vi gjøre dette, da søger vi Rigdomme, som aldrig forgaa, aandelige Rigdomme, som „Møl og Rust ikke kunne fortære, og Tyve ikke bryde ind til og stjæle“, sande Rigdomme, som aldrig ville forlade os.

Øphængelsen af Templer.

Af Præsident Joseph F. Smith.

„Jeg tror, at Herren er villig til at oplyse Menneskenes Forstand og delagtiggjøre Menneskene i Kundskab om Sandhedens Evangelium ved den Helligaands Inspiration, alle hans Sønner og Døtre paa Jordens, som leve paa en saadan Maade, at de ere værdige til at modtage en saadan Bejledning. Det er vort Privilegium at modtage Abenbaring, ikke alene vedrørende vores almindelige personlige Bligter, men ogsaa med Hensyn til vores Slægtninge, som have forladt dette Jordeliv, og hvis Hjerter ere vendte til deres Børn paa Jordens, for at de ved dem kunne blive frigjorte og modtage Evangeliets Maadegaver derved, at disse udføre Evangeliets hellige Ordinancer for dem, hvilke Ordinancer vi af Herren have modtaget Privilegium paa at udføre for vores afdøde Slægtninge. I tidligere Dage havde de Hellige ikke Lejlighed til at udføre hellige Ordinancer for sig selv og deres afdøde Slægtninge i fire Templer, byggede i forskjellige Byer i Utah; men disse fire Templer ere nu ikke længer tilstrækkelige. Afstanden imellem dem er for stor, i hvert Fald til at Kirkens Medlemmer i de mellemliggende Egne, der paa flere Steder nu ere tæt befolkede, kunne have behven Lejlighed til at besøge Templerne. Paa Grund af disse Forhold forudser jeg Nødvendigheden af, at andre Templer blive byggede og helligede Herren til Udførelsen af Guds Huses Ordinancer, saa at Kirkens Folk, som ere værdige dertil, kunne faa Lejlighed til at udføre Tempelordinancer uden at være nødte til at rejse lange Distancer i den Hensigt.

Vi kunne kun gjøre Fremskridt som Kirkemedlemmer, naar vi bygge paa Evangeliets Sandhedsers evige Grundvold. I samme Grad, som vort Liv bliver levet i Overensstemmelse med Evangeliets Principer, der have været aabenbarede fra Himlen i vores Dage, og at det er vor faste Beslutning i Fremtiden at leve i Overensstemmelse med disse til Grund liggende Evangelieprinciper, kunne og ville vi gjøre Fremskridt, og Herren vil rigt velsigne os og ophøje os og stille os

lig skinnende Lys for Verden, saa at den kan se os i vor sande Stilling som Ledere blandt Menneskene paa Jorden."

Kristus, den evige Konge.

Af Præsident Charles W. Penrose.

Kristus er Kongen, som skal regjere i al Evighed! Han er deres aandelige Herre, der tro paa ham som Guds Søn og Verdens Fræsler. Han var en Gang den foragtede og tilsiidesatte, endog af sit eget Folk, Jøderne. Men nu er han, i hvert Fald efter det Udvortes at dømme, højere øret af Millioner af forskellige Nationer og Menneskeracer, end nogen Monark nogensinde har været. For hver ny Jul, som kommer, nærme vi os den Tid, da han skal komme til Jorden igen som den store Kongernes Konge og Herrernes Herre, som den store „Evigheds Fader og Fredsflyrste“. Lovet og priset være han, den mægtige i Israel, der som Gud, herliggjort i Kjødet, sejrede over Døden og lever i al Evighed! Kristus er ikke alene „Offerlammet, der blev slagtet“, men han er ogsaa „Løven af Juda kongelige Stamme“. Han var sagtmødig af Hjertet, mild mod de Gode og tilgivende overfor dem, som synede i Uvidenhed; men han var tillige streng mod Hykclere, som synede mod bedre Overbevisning. Hvorvel han er naadig, er han dog samtidig retsfærdig. I ham vare alle Dyder og guddommelige Egenskaber paa den mest fuldkomne Maade personificerede. Han var og er den autoriserede Repræsentant for den evige Fader, „fuld af Maade og Sandhed“, og „Ingen kommer til Faderen uden ved ham“. Han er, for at benytte et fysiologisk Udtryk, et guddommeligt „Nervecenter“ i Universet, fyldt med Liv og Lys, thi han er „fuld af Maade og Sandhed“. Han var „den Førstesøgte“ af mange Brødre i Alandernes store Famile af Guds Sønner og Døtre, bestemte til at høste Erfaringer formedelst et prøvende Jordeliv, saa at de, hvis de adløde Faderens Besalinger, kunde blive velsignede af ham og opnaa et evigt Liv. Han er disses Leder og Forløser. Han er villig til at velsigne Alle. Gjen- nem utalte Millioner af Åar saa han Faderens Gjerninger. Sammen med ham udførte han det vidunderlige Guddoms værk! Alt, hvad han saa Faderen gjøre, gjorde ogsaa han. Dersor traadte han fremi personlig, viste sin Skaberkraft ved Verdens Skabelse og tilkjendegav sig selv som „Himmelens og Jordens evige Fader“, hvorved han mente Skaber. Han var sin Faders „Herligheds Afglands og hans Væsens udtrykte Billede“. Beretningerne i det nye Testamente om Kristi jordiske Mission, hans Offerdød og herlige Opstandelse ere meget fortællede; men der er dog fremsat tilstrækkeligt til, at Nutidsmennesker i deres Sind kunne betragte ham som staaende over alle sine Brødre som den

eneste syndefri og fuldkomne Mand, og derfor øre vi ham og synge hans Bris. Vi Sidste-Dages Hellige højtideligholde med Kristenheden Tuledag til Grindring om hans Fødsel, og vi synge med Englene ved hans Fødsel paa Jordens et: „Ere være Gud i det Høje!”, fordi han sendte sin elskede Søn til at udfri Menneskeheden fra hans Havnetag (Djævelens), som havde Magt til at slaa ihjel, og for at tilvejebringe Opstandelsen og derved bevirkе, at Menneskene kunne opnaa evigt Liv. Han sejrede over Døden og holder Opstandelsens og Livets Nøgler i sine Hænder! Lad os i disse stille Dale (Dalene mellem Klippebjergene, hvor de Hellige bo), omringede og beskyttede af de mægtige Bjerger, nyde den goede Indflydelse af hans, Immanuel's, Aand, selv om langt bortliggende Nationer tunle sig i frugtfulig Krig, medens de samtidig paastaa at dyrke Jesus som Fredsdyrsten! Men han vil udøve sin Magt og gjøre en Ende paa Verdens ugodelige Regjering og derefter indføre en Kristi Glædesdag og en tusindaarig Hvile, den universale Regjering af Jordens retmæssige og evige Konge!

Fra »Imp. Era«.

Bidnesbyrd af afdøde Præsident John Henry Smith.

(Se Bidnesbyrdene, afgivne 7. Oktober 1904 og 6. Oktober 1905.)

„Idet jeg staar for Eder, kjære Brødre og Søstre, som et af Bidnerne om Verdens Forløers Missionsgjerning og om Evangeliets gjen-givne Sandheder i den Tidsalder, i hvilken vi leve, aflægger jeg mit Bidnesbyrd i Eders Nærverelse i Dag. Jeg er vojet op fra Barn til Mand sammen med de ledende Mænd i Kristi Kirke. Jeg kendte Brigham Young ligesaa godt, som en Dreng kender sin Fader. Jeg kendte John Taylor, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow paa lignende Vis. Jeg har været saa intim med Præsident Joseph F. Smith, som Slægtinge kunne være. Idet jeg staar her som et Bidne for Guds Ansigt, erklærer jeg højtideligt, at jeg aldrig har modtaget den mindste Belæring fra disse Mænd eller fra Apsolernes Maad, som ikke aandede Livets Ord, Ord, som opmuntrede, Ord, som besjæledes af Loyalitet og Hengivenhed overfor enhver Ting, der er forbunden med sand Manddom.

Evangeliet er sandt. Guds Engel, som er nævnt af Oldtidsprofeten, er fløjet gennem Himlens Midte med „det evige Evangelium at for-kynde for dem, som bo paa Jordens, til alle Slægter, Stammer, Tunge-maal og Folk“. (Joh. 14,6.) Paa denne Mands Hoved (han pegede paa Præsident Joseph F. Smith) og paa hans Medforbundne hviler Ans varet for, at ethvert af vor himmelske Faders Børn indenfor vor Rækkevidde hører dette Bidnesbyrd, saa at de kunne antage eller forkaste det. Jeg bevidner for Eder, at Gud har talt, at Sandheden er forkyndt paany, og at hans Kirke er i Verden. Gud, Faderen, og hans

Søn, Jesus Kristus, have talt til Menneskene i nærværende Tidsperiode. Nøglen er blevet drejet, og Evangelieværket er i Bevægelse.

Evangeliet, vi have antaget, er Sandheden. Det kom fra Mesteren. Det er blevet sendt for at fornys Verden, for at gjenindføre den levende Tro, som i saa høj Grad var veget bort fra Menneskene, og for at bringe Menneskene til at forstaa det Ansvar, de have overfor Gud. Intet kan hindre Værkets Frenskridt. Og jeg kunne falde ved Vejkanten; vi have maaske ikke Sjælsstyrke og Tro nok til med Udholdenhed at udføre vor Part; men Værket selv er skredet fremad fra den første Dag, da det ved guddommelig Åabenbaring blev omtalt til Mennesker, fra den første Tid, da himmelske Væsener påaah administrerede til Menneskene paa Jorden, og det vil fortsætte med at stride frem, indtil ethvert Folk skal høre Evangeliets frydfulde Tidende og saa Lysheds til enten at antage eller forkaste det, i Overensstemmelse med den Handlesfrihed, som vor Fader har givet os.

Jeg afslægger for Eder mit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og Joseph Smiths guddommelige Mission. Jeg bevidner for Eder Guddommeligheden af deres Mission, som stode ham nær, og som ikke svigtede ham; ikke mindst gjælder dette Brigham Young, som var trofast, alvorlig, hengiven og heltemodig, og som, hvis han ikke havde været i Besiddelse af disse Egenskaber, vilde have fejlet i Udsærelsen af den store Mission, der var anbetroet ham. Jeg ærer og respekterer John Taylor paa Grund af hans ødle Livsvirkomhed, han, hvis Blod blandedes med Profeten Joseph Smiths i Carthage Fængsel. (Da Joseph Smith og hans Broder Hyrum Smith blev skudte af en Pøbelhob i Carthage Fængsel, blev John Taylor, Præsident for Kirken efter Brigham Young, haardt saaret.) Jeg ærer Wilford Woodruff paa Grund af hans ødle Karakter. Han var en ydmig Mand og en flittig Forkynder samt en frimodig Forsvarer af Evangeliets Principer; han havde stort Hæld med sig med Hensyn til Evangeliets Forkyndelse i Verden. Jeg ærer ligeledes Lorenzo Snow, hans Efterfølger som Præsident over Kirken, en oprigtig og retsærdig Mand. Og jeg vil ikke paa nogen Maade formindste min Loyalitet og Respekt overfor ham, som præsiderer over os i Dag. En mere sandhedskjærlig Mand har aldrig draget Livets Lande. Ingen Mand har nogensinde været mere villig til at forsvere Retsærdighedens og Barmhjertighedens Principer. Ingen Mand har med større Loyalitet prædiket sine Trosprinciper. Ingen Mand er mere villig til i Dag at paatage sig det høje Ansvar, der er forbundet med at forkynde Evangeliets Principer, og at opfylde enhver Forpligtelse.

Jeg bevidner dette Værks Sandhed. Jeg veed, at det er Herrrens Værk, og at det vil bestaa evindelig. Jeg veed, at det vil udbredes mere og mere i Verden og til sidst blive „Alverdens Fryd“.

»Liahona«.

Fredag den 15. Januar 1915.

Præsident Hjørums M. Smiths Julekred til Menighederne i Europa.

Dette er Årstiden, da der i alle saakaldte „kristne“ Lande udvegles Ønsker mellem Menneskene om gjensidig Glæde, Fred og Modtagelsen af Herrens Blessignesser, idet den store Nazareer mindes, Verdens Frelser, Jesus Kristus, som kom til denne Verden for at muliggøre Oprættelsen af et evigt Gudsrigne og Indførelsen af en almindelig Verdensfred, bygget paa det sande Broder- og Søsterskabs Principer; og jeg benytter Lejligheden til gjennem Bladets Spalter (the Millennial Star) at hilse paa de Hellige og Venner i den britiske og europæiske Mission. Jeg haaber, at Alle maa glædes i Juletiden og være i Besiddelse af Fredens Land som Følge af den Tro, der sætter os i Stand til at anerkjende Herrens Hånd i alle Ting, og som er grundet paa Hørsikringen om, at han har gjort alle Ting vel. Maa det nye År bringe Glæde og Velvære til Alle! Maa det bringe Styrke i sit Skjød til alle dem, som skulle gjennemgaa Prøver og Gjenvordigheder i det kommende Åar; bringe Trøst til Alle i Sorgens tunge Dage og Lys i Mørkets og Modgangens Dage! Og det vigtigste af Alt: Gid det nye År maa bringe alle dem til Sandhedserfjendelse, som vandre i Bildsarelse, og Fred til Nationerne, som nu bløde under Krigens frygtelige Svøbe og under Krigsgudens, Djævelens, frygtelige Hærgninger og Ødelæggelser. Ja, gid det nye År maa bringe Frelse i sit Skjød til Menneskene allevegne.

Det er over 1900 År siden, at Engle fra de høje Himle i Sang forkyndte Jesu Kristi Tilkommelse, og i næsten alle disse Århundreder er den saakaldte katholske Religion med sine mange Uskygninger blevet prædi et og ontaget af Masserne i mange af Verdens forskellige Lande. Det er over 1300 År siden, denne Religion kom til England. Derfor kunne vi med Grund spørge: Hvilke ere Frugterne? Hvilke Resultater have i det Hele og Store fulgt denne Forkyndelse og Antagelse af saakaldt „Kristendom“?

Vi bedømme med Rette et Træ efter dets modne Frugter, og vi bedømme det tillige i Forhold til, om det i det Hele taget bærer Frugter eller ikke; der er maaesse ikke nogen bedre Tid at overveje dette Spørgsmål end netop den nuværende. Frelserens Religion — og der er ikke nogen anden ægte Kristendom — er i sit inderste Wesen en Kjærlighedens Religion; den betyder, at vi skulle elske Gud højere end noget andet, og at vi skulle elske vores Medmennesker, som vi elske os

selv. Vi spørge med Grund, om de Lærdomme, der ere blevne antagne som Galilærens Lærdomme, have tilvejebragt saadan Verdenstilstande som dem, der nu ere raadende? Jesus lærté sine Disciple: „Alt, hvad I ville, at Menneskene skulle gjøre imod Eder, det gjøre I ogsaa mod dem; thi saa byder Loven og Profeterne.“ Dette er øgte Kristendom, og vi have Ret til at spørge, om disse Grundlove ere blevne fulgte i den saakaldte kristne Verden, i Forretninger, paa det politiske Omraade og i sociale og internationale Forbindelser. En Undersøgelse heraf vil, som vi Alle vide, resultere i, at vi maa give et bencægtende Svar.

Med Hensyn til internationale Forbindelser rette de kristne Nationer sig langt fra efter Frelserens Lærdomme. Verden er stor nok til at rumme alle Mennesker, og vor himmelske Faders Forraadshuse ere til Oversflod fulde af Livets Nødvendigheder, der kunne modtages, naar vi bestræbe os paa at oplukke Dørene, som lede til Forraadskauren, og bringe ud, hvad vi behøve. Jorden, som vi pløje, Søen, Lusten og Bjergene indeholde i rigt Maal og frembringe i Overflodighed det, der behøves til Menneskenes tímelige Behov, og om disse Erhvervs- og Ernæringsskilder kan det, naar Alt tages i Betragtning, siges, at de næppe ere berørte endnu. Men i Stedet for, at Jordens Nationer skulde forene sig om at frembringe Fødemidler, Klæder, Brændselssstoffer, Byggematerialier osv., befjæmpe de hinanden værre end vilde Folk, ja, værre end vilde Dyr, for at komme i Besiddelse af Noget, der allerede er produceret, eller af Territorier, som allerede ere optagne og administrerede. Derfor høre vi i Dag Trommernes Bulder, Trompeternes skarpe Lyd og Artilleriets Kanontorden; dernæst de Saaredes og Døendes Stønnen og Hammerkrig. Markernes Afgrøder blive ødelagte, og Blodpøle ses overalt, hvor Ødelæggelsen har hersket. Vi høre om smilende Landsbyer, der ere lagte i Ruiner, om Enker og forældreløse Born, som fly fra deres Hjem lig Fingle, der drives bort fra deres Reder; dernæst om Krigsskuepladserne, hvor Døde, Halvdøde og Saarede ere blevne nedtraadte i Dyndet under Hestehovene og reducerede til usormelige Masser af tunge Kanonhjul. Og dette er „kristne“ Nationers Værk! — een kristelig Nation imod en anden! Gre vi ikke twungne til at tro, at en Religion, som i Løbet af et Tusinde Aar ikke har funnet frelse Verden fra en slig Forbandelse, ikke kan være Kristi Religion?

Med Hensyn til de almindelig herskende industrielle Forhold er det velbekjendt, at mange Arbejdere, baade Mænd og Kvinder, særlig Kvinder, blive underbetalte i en saadan Grad, at de bestandig ere bundsattige og kun med Nød og næppe kunne faa nok at møtte sig paa, medens Andre, som bedre forstaa at drage sig deres Flid til Nutte, ligefrem svømmie i Nydelsen af de erhvervede Midler og ikke tænke paa de fysiske og aandelige Lidelser og den nedtrykte Sindssystem-

ning hos dem, som udførte den lavest betalte, men ligesaa nødvendige Del af Verdens arbejdet. Hvorledes kan Nogen forlige visse af de eksisterende Fremgangsmaader paa Industriens og Forretningslivets Omraade med sand kristelig Religion? Maa vi ikke nødvendigvis komme til den Opsattelse, at det Evangelium, som almindelig er blevet antaget for at være den sande kristne Religion, ikke er det, alene af den Grund, at dette saakaldte Evangelium, dette System, ikke har frest den menneskelige Familie fra det industrielle Slaveris Nedværdigelse?

Komme vi ikke unndgaaeligt til det samme Resultat, naar vi betragte den saakaldte kristne Verdens moraliske Forsatning og med Hensyn til Nydelsen af berusende Drikke vide, at mangfoldige Millioner Pund Sterling (engelsk Mønt) hvert Aar blive anvendte til Indkjøb af disse skadelige Drikke, hvilken fordømmelige Drifketrafik bevirker, at Landene fra den ene Ende til den anden blive fyldte med Tiggere, Forbrydere samt syge og sindssvage Personer.

Gud, som ser Menneskeslægtens Forsatning, har i sin Naade i vor Tid oprejst sin Tjener Joseph Smith til en Profet for Folkene og givet ham Fuldmagt til at gjenskynde og administrere det eneste sande Kristi Evangelium til Menneskenes Børn og tilbyde dem Frelse fra Synden og dens Folger, deri indbefattet Fattigdom og Undertrykelse i økonomisk og politisk Henseende, ja endog Frelse fra den Mørkets Magt, som forårsager Sygdom og Død — thi selve Dødens Magt skal blive overvunden ved Tro. Evangeliet blev gjengivet, for at de Bundne kunde blive løsladte og Menneskeslægten blive opløstet til et frigjort aandeligt Stadium i Overensstemmelse med vor guddommelige Oprindelse. Hvis Menneskene ville antage det gjengivne Evangelium, vil Rettsærdighed blive udøvet i alle Livets Affærer mellem Menneskene indbyrdes, saavel mellem Individer som mellem Nationer, og da vil der herske Fred og almindelig Velstand paa Jordens. Sygdom og Fattigdom ville kun blive forholdsvis lidet kjendte; Menneskene ville leve i Overensstemmelse med Guds Love, og Jesus vil blive anerkjendt som den øverste Regent over alle Nationer; thi al Verdens Kongeriger og Republiker skulle alle blive Guds Søns Kongerige.

Dette er Evangeliet, som Eldsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige forkynde, og naar Menneskene ville annamme dette gjengivne Evangelium, skal ingen Forbandelse mere hvile over Jordens, men den skal blive forløst.

Baaskynd denne Dag, o Herre! i Overensstemmelse med dit Øste gjennem din Tjener Johannes paa Den Patmos, naar Du siger: „Sikkert, jeg kommer snart! Amen. Ja, kom, Herre Jesus!“ (Joh. 14. 22 : 20).

Til de Hellige.

Det er naturligt for Mennesket at eje en Ven, En, til hvem man kan betro sig med fuld Tillid, En, som baade kender vore bedste og vore svageste Sider, og som holder af os trods vore Fejl og Usuld-kommenheder, En, som vil sige os Sandheden uden Forbehold, En, som hverken udsætter os for Smiger, undstylder vore Fejl eller skjuler vore Svagheder, En, som vil give os Raad og Besledning, naar Lykken straaler os imøde, og give os Hjælp og Opmuntring, naar Sorg og Nød trænger vort Sind og Verden gaar os imod. At finde en saadan Ven har ofte sine Banskeligheder, og Mange ere de, som have forsejlet dette Maal og derfor nu henslæbe en tom og kummerfuld Tilværelse, følende sig ensomme og forladte af Alle, selv af dem, som de i Ungdommens haabefulde Dage betroede sig til, men som hurtigt svigtede dem, naar Livets virkelige Skole begyndte. Det er ganske naturligt for det unge Menneske at søge sig en Livsledsager; det er nemlig saaledes forordnet af en viis og kjærlig Fader, der bestemte Manden og Kvinden til at være hinandens Hjælpere; thi som Skriften lærer: „Uden Manden er Kvinden Intet i Herren, og Kvinden Intet uden Manden“, hvorfor ogsaa Herren i Tidens Begyndelse sagde: „Det er ikke godt for Mennesket at være alene; jeg vil skabe ham en Medhjælp til at være hos ham.“ At finde den rette Person, med hvem et lykkeligt Samliv kan henleves, tro vi imidlertid ikke stær tilfældigt uden nogensomhelst Anstrengelse eller fornustig Overvejelse fra vor egen Side. Sandhedens Mund sagde: „Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle I finde; hver den, som søger, han finder.“ Hvorfor ikke ogsaa søge Herren i denne saa vigtige Sag, hvoraf Menneskets Glæde og fremtidige Lykke i saa høj Grad afhænger? Antallet af dem, som gjøre dette, er vistnok meget begrænset, hvorfor den øgteskabelige Fred og Glæde i mange Tilfælde ogsaa mistes. Dersom man imidlertid har haft den Lykke at finde en saud Ven, bør man gjøre Alt for at beholde denne, men dog stedse erindre, at alle Mennesker have deres Svagheder, og at vi selv ikke mangle noget i den Retning; dersor kan man mulig ogsaa opdage Usuldkommenheder hos sin Ven, men desuagtet bør man være tro mod Bennen, for at man ej skal miste samme. Vore Tanker ledes særligt hen til de unge Medlemmer i Menigheden, som i mange Tilfælde ere utsatte for at begynde Livet forkert, enten fordi de ere for hurtige i deres Bestemmelser, eller fordi de ringeagte Raad af dem, som ved Hjælp af Erfaringens Skole kunne give passende Vink til dem. Det Raad, som Paulus gav de Hellige paa sin Tid, er altid godt; han siger: „Drager ikke i ulige Aag med de Vanre; thi hvad Fællesskab har Retfærdighed med Uret? og hvad Samfund har Lys med Mørke. Hvorledes kan Kristus stemme overens med Belial? eller hvad Del-

agtighed har en Troende med den Vantro?" (2. Kor. 6, 14, 15.) At omgaas med Verdens Mennesker i det daglige Liv kunne vi ikke undgaa; thi Enhver maa arbejde og virke for sin Tilværelse paa bedste Maade; i dette er der heller ingen Fejl, da der findes mange noble Mennesker i de forskellige Samfundsklasser; men at indgaa ægte-skabelig Forbindelse og føge Fornøjelse sammen med anderledes Troende vil i de fleste Tilfælde faa en sorgelig Ende, og det er et Skridt, som vi ville advare Kirkens Medlemmer imod. Mange Snarer lægges for de Unges Hødder og opdages ofte for sent. Fristeren kommer sjeldent lig en brølende Løve, men med List og Smiger fanger han sit Offer. Vi læste saaledes en Gang om en ung Piges sorgelige Skjæbne i en af Amerikas Storbyer. Hun, der var af standinavisk Herkomst, var smuk og meget tiltalende, hvilket muligvis var Alarsag til hendes Ruin. En tidlig Morgenstund fandt man hende liggende under en Busk i en af Byens store Parker, men til Trods for den kolde Lust havde hun taget det pjaltede Shawl af sine Skuldre for dermed at skærme et andet endnu levende Væsen mod den raa Lust. Dette andet Væsen var hendes nyfødte Barn, som var kommet til Verden nede under den frie Himmel, kun dækket af Buskens grønne Blade. En ung, tilsyneladende fin Herre, med et paataget behageligt Væsen og en poleret Opræden, som havde blændet hende med gyldne Løster, var Alarsag til hendes Glædighed; men hun opdagede for sent, at hun var ført bag Lyset. Jeg vil nævne et andet Eksempel: Paa den store Flod, som fører til det mægtige Niagara-Fald, havde flere unge Mennesker en smuk Sommermorgen i en Robaad begivet sig ud paa Floden, hvor de paa Verdens Bis tilbragte Tiden i Lysthed, medens de ringeagtede de Raad, som kom fra erfarte Folk, der stode paa Flodbredten. Bandet i Floden var ganske stille; ingen Storm og ingen Bølger forstyrrede deres Munterhed. De lagde imidlertid ikke Mærke til, at den store Vandmasse som et Hele nærmede sig det store Fald, og at Baaden, som de befandt sig i, fulgte med. Et Nu blev man Situationen vaer. Man greb hurtig fat paa Alarerne for at ro Baaden til Land, men det var for sent; kort efter faldt Baaden med alle de Ombordværende ned over det frygtelige Fald. Dette vil tjene til at betegne mange Menneskers Liv og Færden, idet de uden nærmere at overveje, hvad de gjøre, deltagte med Verden i dens Letfindigheder og lade sig løkke af dens Forsørelser, medens de lidt efter lidt ubemærket nærmte sig Afgrundens Rand uden Haab om Redning. I Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige findes forskellige Organisationer, bestaaende saavel af Mænd (Præstedømmets Organisationer og andre) som af Kvinder, hvis Ret og Pligt det er at raade, formane og vejlede saavel unge som ældre Medlemmer; thi det hedder: „Elst din Næste som Dig selv“. Som Evangeliets sande Budbærere øfre vi vor Tid og vore Talenter til

Menneskenes Belsignelse i timelig og aandelig Henseende, idet vi med Raad og Daad værne om dem og beskytte dem mod de mange Snarer, som ere beregnede paa at bringe de Hellige ind i Syndens frygtelige Målstroem. „Giver Agt, o J mit Folk, som bærer mit Navn, siger Herren, Eders Gud; thi ser, min Brede er optændt mod de Gjenstridige, og de skulle føle min Arm og min Fortørnelse paa min Bredes- og Hjemføgelses-Dag over Nationerne. Den, der ikke vil tage sit Kors op, følge mig og holde mine Besalinger, den skal ikke blive salig“..... „Derfor lyder Herrens Røst til Jordens Enden, saa at Alle kunne høre, som ville høre: Bereder Eder! bereder Eder for det, som skal komme; thi Herren er nær.“

Bærer derfor aarvaagne, o J Hellige, som bo i disse Lande, hvor J nu paa mange Steder ere som Faar uden Hyrde, og hvor Fristelser og Synd omgive Eder paa saa mange Maader. Husk, at den Onde raser i den ganske Verden med stor Brede; thi han veed, at hans Tid er kort. Bærer ej forsagte over den Prøve, som det er faldet i Eders Lod at bære, men opløfter Eders Hoved og værer ved godt Mod; thi bagved den mørke Sky venter Solens milde Straaler, som en Gang ville gjennembryde Mørket og bringe Glæde til de adsprede Hellige i d s vrdlige Egne; thi naar Krigsskyerne trækkes tilbage, leve vi i Haabet om, at Herren ved sine høje Ejendomme i Zions Land efter vil sende flere Ejendomme til sin Vingaard. Samler Eder derfor, hvor Lejligheden gives, i Ødmighedens og Kjærlighedens Land, og lover og priser Herren i Bon og Lovsang. Deltager i den hellige Nadver, og mindes derved Ham, som har lidt for os, og som vi forvente vil komme til Jordens igjen. „Forunderer Eder derfor ikke, siger han; thi den Tid kommer, da jeg vil driske af Vintræets Frugt med Eder paa Jordens.“

Stræber derfor alvorligt efter at være beredte til den Tid, som nærmmer sig hurt

H. S. C.

Missionsnigheder.

Aflæsning og Beskikkeller. Eldste Nephi L. Williams løses fra at præsidere over Bergens Konference og beskikkes til at præsidere over Kristiania Konference. Eldste James F. Petersen beskikkes til at præsidere over Bergens Konference; Eldste Alma M. Andreasen til at præsidere over Trondhjems Konference; Eldste Peter M. Lundgreen til at præsidere over Aarhus Konference. Eldste Joseph N. Busath løses som Missionssekretær og beskikkes til at virke i Trondhjems Konference. Eldste James A. Hansen beskikkes til Missionssekretær.

Aflæsning. Konferencepræsidenterne Andrew Almundsen, Lawrence Hansen og Wilsford L. Breinholt, som have præsideret henholdsvis i

Kristiania og Trondhjems Konferencer i Norge og Aarhus Konference i Danmark, samt Eldste Virgil A. Fjeld, der har virket som Sekretær i Kristiania Konference, ere løste med Hæder og Tak for en veludført Missionsvirksomhed.

Nævnte Brødre ville afrejse til Amerika med Dampskibet „Oscar II“, der afgår fra København den 14. og fra Kristiania den 15. Januar. Vi ønske dem en lykkelig Rejse til deres Hjem i Bjergetes Dale.

Missionspræsident Hans J. Christiansens 67-aarige Fødselsdag Lørdag den 9. Januar blev paa en smuk Maade mindet af de Hellige i København. Tidlig om Morgenen samledes de af Sangforets Medlemmer, som kunde komme tilstede, og „vælkede“ Præsidenten ved Afsyngelse af flere af vore smukke, udtryksfulde Zionssange. Præsident Christiansen, som var bleven behagelig overrasket, kom snart tilstede og fik af Søndagskolebestyrer Jens P. Hansen paa Søndagsstolens og Sangforets Begne overrakt en smuk Buket af Roser. Broder Christiansen takkede hjerteligt paa egne og fraværende Hustrus Begne for den han udviste Opmærksomhed. Sammenkomsten sluttedes med en smuk Bon af Konferencepræsident Joseph J. Kjær.

Vidnesbyrd af afdøde Apostel George Teasdale.

„Jeg ønsker at være mit Vidnesbyrd til Eder, at jeg gik bort fra den syndige Verden, at jeg hørte Evangeliet i Verden og modtog dets Principer; og de Øster, som vare givne mig af dem, som gjorde mig bekjendt med Evangeliets Principer, ere blevne opfyldte. Jeg veed, at Guds Magt bliver tilkjendegivet, naar vi udøve Tro, idet Kirkens Eldster lægge deres Hænder paa de Syge og Svage og under Bon salve dem med Olie, i Overensstemmelse med den af Jesus indstiftede Ordinance. Jeg veed, at Egn følge de Troende, som Herren Jesus Kristus lovede sine Disciple, da han levede paa Jordens. Jesus har igjen aabenbaret os sin Billie. Han belærte sin Ejener Joseph Smith om sin Lære og om Nødvendigheden af, at Tempelordinancerne bleve udførte; og han belærte os tillige gjennem ham om, at vi maa føje Gjerninger til vor Tro.

Kristus har belært os om disse forskjellige Principer i de Abenbaringer, han har givet os. Han har givet os Daabsordinancen, og Verden kan ikke gjøre vel foruden den. Maarsomhelst Menneskene i Verden overveje Forløsningens Principer, ville de se sig nødsagede til at drage sig Forløsningens Kraft tilgode nojagtig paa samme Maade som vi; thi kun ved at adlyde Evangeliets bestemte Love og Anordninger kunne vi blive delagtiggjorte i Evangeliets Kræfter og Besignelser.

Kundstabben om disse evige Principer er giengivet Menneskene formedlst Alabenbaringer fra Gud i vor Tid, og Præstedømmets Autoritet er gjengivet, Fuldmagten til at forkynde disse Principer til Menneskene og byde dem at omvende sig, og til at administrere Evangeliets Ordinancer. To Mænd — Joseph Smith og Oliver Cowdery — begyndte dette vidunderlige Sidste-Dages Værk. De vare ordinerede til Præstedommet ved guddommelig Autoritet og havde saaet Besaling til at forkynde Evangeliet, og det er blevet forkyndt lige siden den Tid.

Jeg veed, at disse Principer ere sande. Jeg veed, at Herren har gjengivet til Jorden Kæsterne og Nøglemagten, som leder til evigt Liv; at han har gjengivet den ny og evige Bagt, og at han giver Enhver i Menneskeslægten, som ønsker det, Bejshed til at erhverve Medlemsret i Kristi Kirke og til at paataage sig hans Navn, elske ham, holde hans Besalinger og saaledes erkjende sig ham og bære Bidne om ham i Livet."

Dadsfald.

Broder Martin Arnesen afgik ved Døden i Dawney, Idaho, den 13. September. Han var født i Sørums, Norge, den 24. April 1834, sluttede sig til Kirken i 1887 og emigrerede til Utah i 1900. Afdøde, som under stor Deltagelse blev begravet i Dawney, efterlader sig Hustru, to Sønner og to Døtre.

Mange Missionærer blev bekjendte med Familien, da den boede paa Ladegaardsøen ved Kristiania.

— Brøder Iver A. Ulme afgik ved Døden Torsdag den 3. Decbr 1914 i Logan, Utah. Han var født paa Søndmøre, Norge, den 25. Januar 1852, annammede Evangeliet tilligemed sin Hustru den 2. Aug. 1881, emigrerede til Utah i 1884. Han udførte en Mission i Norge i Aarene 1903—05. Hans Hustru efterlever ham. Br. Ulmes jordiske Levninger blev ført til Mantua, Utah, hvor han blev begravet ved Siden af 2 afdøde Børn, en Søn og en Datter.

— Brøder Frederick Jonson Hagman, født den 1. April 1833 i Högestorp, Skåne, Sverige, døbt den 8. Marts 1893 af C. P. Larsen, døde den 26. December 1914 i København. Eldste Hagman virkede i tidligere Aar som Kredslerer i København.

— Joseph Smith, en Søn af Profeten Joseph Smith, der i mange Aar har været Præsident for Josephiternes Samfund, døde den 10. December i Independence, Missouri. Han blev 82 Aar. Hans Søn, Frederick M. Smith, som i mange Aar paa Grund af, at

Faderen led af Alderdomssvagheder, har været den ledende Mand i dette Dissenterksamfund, er af denne Kirkes Apostelraad valgt til midlertidig Præsident for samme. Hr. Smith er en dygtig Jurist og Politiker.

— Mange af de oplyste Grækere i Oldtiden tilbade den „ukjendte“ Gud, og mange blandt Jordens oplyste Folk i hine Dage gjorde det samme; thi de vare heldigvis ikke alle materialistiske Afgudsdyrkere. Om denne „ukjendte“ Gud, som Nogle vilde drage ned i Verdenshvirvlen ved at bygge Altre for ham, belærte Apostelen Paulus Athenienserne i en af sine berømte Missionstaler. — De græske Filosofer fremsatte ofte — inspirerede af Guds Land, ikke den Helligaand, men den almindelige guddommelige aandelige Indflydelse — dybe Livshandheder, som ubevidst for dem vare et Fingerpeg henimod Jesu Kristi Evangeliums fuldkomne Principers frelsende og lyksaliggjørende Kraft. En af de græske Filosofer had som følger: „O, Herre, giv mig, hvad der er godt for mig, selv om jeg ikke beder derom; og tilbagehold, hvad der ikke er godt for mig, selv om jeg beder derom“. Mill. Star.

Missionærernes Rapport for December 1914.

Konferencepræsident	Konference	Mental Missionærer	Stifter emidiatte	Bøger omidiatte	Grennede Øjem begegte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Born reflekterede
William Jensen	Aalborg	3	107	8	6	10	24			
Wilsford L. Breinholt	Aarhus	3	14	6	22	44	13			3
Joseph F. Rør	København	3	242	28	6	34	48	1		
Nephi L. Williams	Bergen	2	189	46	19	44	52			
A. Amundsen	Kristiania	3	186	48	156	6	13			3
Lawrence Hansen	Trondhjem	3	150	7	69	31	36	4		
Totalsum for Missionen		17	888	143	278	169	186	5		6

Indhold:

Zion i de sidste Dage	17	brev til Menighederne i Europa	24
Sunde og falske Rigdomme	19	Til de Hellige	27
Ophægelsen af Templer	20	Missionærheder	29
Kristus, den evige Konge	21	Vidnesbyrd af afdøde Apostel George	
Bidnesbyrd af afdøde Præsident		Teasdale	30
John Henry Smith	22	Dødsjald	31
Hedaktionelt:		Missionærernes Rapport ..	32
Præsident Hjrum M. Smiths Tuse-			

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København V.

Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen.)